

Vänsterpress om *Black Lives Matter*-rörelsen – början av juli 2020

De anti-rasistiska protesterna fortsätter i USA. Detta till förtret för president Trump, som inte vill kännas vid de bakomliggande problemen utan skyller på ”den radikala vänstern, marxister, anarkister, uppviglare och plundrare” och hävdar att ”USA är belägrat av radikala vänsterfascister som är fast beslutna att inte bara riva ner statyer, utan förinta hela USA”. Att opinionsundersökningar visar att en majoritet av det amerikanska folket (över 60 %) stöder demonstranterna bekymrar honom tydligen inte.

Se även: [Vänsterpress om revolten i USA – början av juni 2020](#), [Vänsterpress om protesterna mot rasismen i USA – mitten av juni 2020](#) och [Vänsterpress om protesterna mot rasismen i USA – slutet av juni 2020](#)

Martin Fahlgren 12/7 2020

Se även: [Minoritetsaktioner som revolutionär taktik/strategi](#) som diskuterar problemet med våldsbrott, skadegörelse m m som ofta uppträder i samband massrevolter.

Innehåll

Flamman	1
<i>De fyra fulaste missförstånden – så låtsas man tänka för att slippa medge att svarta liv betyder något</i>	1
Internationalen	2
<i>Det bästa sättet att ”reformera” polisen är att ta ifrån den anslagen</i>	2
Offensiv	5
<i>Seattle i uppror</i>	5
Revolution	8
<i>Årtionden av försämringar bakom protesterna i USA</i>	8

Flamman

De fyra fulaste missförstånden – så låtsas man tänka för att slippa medge att svarta liv betyder något

Judith Kiros

Flamman 26/6 2020

En rad medvetna missförstånd som systematiskt arbetats in i diskussionen försöker undergräva Black Lives Matter-rörelsens globala genomslag.

De senaste veckorna har det varit svårt att komma runt Black Lives Matter som ett globalt fenomen. Det som i 2015 började som en solidaritetsrörelse med afrikanamerikanska offer för polisvåld har utvecklats till någonting betydligt större: en diskussion om hur svarta liv värderas i världen i dag. Men med detta har vissa påståenden om svart och antirasistisk aktivism fastnat, tills stor del på grund av en medveten, och gemensam, kraftansträngning från högern. Jag skulle vilja bemöta dem och sedan, för alltid, lämna dem bakom mig.

1. Rasism mot svarta är inte ett problem i Sverige, utan i USA.

Det är alltid lättare att lägga märke till rasism någon annanstans, exempelvis i USA, då den skiljer sig från rasismen man själv är van vid att se eller höra. Alltså: rasism i en annan social kontext kommer alltid att vara mer synligare, eftersom den tar sig andra uttryck än den egna. Men om vi bortser från personliga anekdoter (som oftast anses mindre legitima), pekar också studier på att folk med icke-svenskklingande namn diskrimineras på bostads-och-arbetsmarknaden. Enligt rapporten ”Antisvart rasism och diskriminering på arbetsmarknaden”, gjord på uppdrag av länsstyrelsen, har afrosvenskar lägre lön jämfört med ”den övriga svenska befolkningen med samma utbildningsnivå.” Afrosvenskar är också överrepresenterade i hatbrottsstatistiken, och särskilt våldsutsatta. Från politikerhåll är det också lättare att fördöma rasister i ett annat land, samtidigt som man kan locka väljare genom den mindre synliga, kulturellt specifika, rasismen. Eller vad ska man annars kalla det när Ebba Busch skriver en debattartikel om att svensksomalier är i riskzonen för coronaviruset på grund av ”tätare familjereationer” och ”analfabetism” bara för att några veckor senare dela en svart ruta i solidaritet med Black Lives Matter? Om det inte var så groteskt skulle det nästan vara komiskt.

2. Polisen i Sverige bör inte kritiseras.

Att vara kritisk mot polisen, har man hört de senaste veckorna, är i princip lika illa som att vara kritisk mot staten. Men staten agerar inte i arbetarklassens intressen – och vår lojalitet är med klassen, inte med nationen, och inte heller med det våldsmonopol som främst verkar användas för att disciplinera unga blattar i förorterna. I rapporten ”Slumpvis utvald: Ras-/etnisk profilering i Sverige” framkommer det tydligt att det finns ett mönster i vilka polisen stoppar, visiterar och misstänkliggör. Poliskårens ökade militarisering kommer knappast att slå mot den skattefuskande överklassen – det är inte ens en möjlighet under det rådande politiska styret.

3. Black Lives Matter är en diskussion som distraherar från klassfrågan.

Fel! Antirasism är i grunden en klassfråga. Kategorin ”ras” uppkom parallellt med, och utvecklades i relation till, den moderna kapitalismen. När vi ser på de samtida maktförhållandena, lokalt och globalt, ser vi också den kategorin reproduceras. Målet med antirasismen är att upplösa ”ras”, precis som målet med all progressiv politik måste vara att upplösa klasserna. Den svarta radikala traditionen – från C.L.R. James till Claudia Jones till Angela Davis – har därför varit en kommunistisk och internationalistisk tradition. Det handlar inte om

att ”importera” lokala problem till Sverige och Europa; det handlar helt enkelt om klassmedvetande. Se bara på de Svarta pantrarna, som inspirerade liknande rörelser i Indien, Australien, Israel och Storbritannien.

4. Men EU sa ju att #BlackLives-Matter!

Det är bara vad de sa. För några veckor sedan omkom minst 61 människor från kontinenten i sitt försök att ta sig till Europa. En av kvinnorna var gravid. Åtminstone fyra var barn. Den asylpolitik som drivs av EU och Sverige resulterar i att svarta människor drunknar, lemlästas, beskjuts, torteras och låses in. Det är våra syskon, vänner och kamrater. De är vi som sörjer dem när de dör. Svarta liv spelar ingen roll för EU, men vi måste ändå organisera oss för dem. De är viktiga för oss. De är allt för oss. Det är så vi måste agera: med lojalitet, solidaritet, och klassmedvetenhet. Som om svarta liv spelar roll. Som om de betyder någonting.

Internationalen

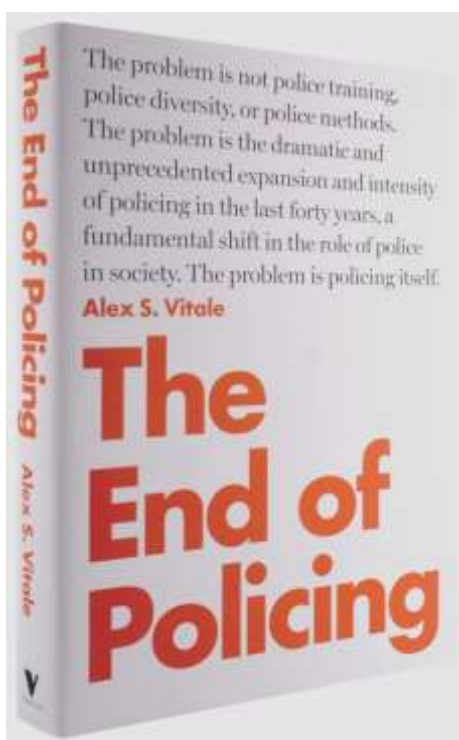
Det bästa sättet att ”reformera” polisen är att ta ifrån den anslagen

Meagan Day

Internationalen 3/7 2020

Efter polisens mord på George Floyd i Minneapolis spred sig protesterna till stad efter stad och ökade till en nationsomfattande social oro i masskala. Meagan Day samtalande med *Alex S Vitale* om massdemonstrationerna och de politiska erfarenheter som driver fram dem.

Alex S Vitale är professor i sociologi och samordnare av ett projekt om polisbevakning och social rättvisa vid Brooklyn College, och författare till *The End of Policing*. Intervjuare är Meagan Day som är redaktör på *Jacobin Magazine*.

Meagan Day: Det är så märkligt och oväntat att se hur protesterna mot polisbrutalitet återkommer just nu när Covid-19-pandemin är i full gång och en stor del av landet i teorin fortfarande är nedstängt på grund av coronaviruset. Jag förväntade mig inte ens att så stora folkmassor skulle protestera mot det otillräckliga svaret på coronaviruset, än mindre mot det rasistiska polisvåldet. Hur kan vi förstå det?

Alex S Vitale: – Det är lite omskakande. Jag antog också att det obligatoriska sociala distanserandet skulle inskränka gatuprotesterna dramatiskt. Men jag tror att vi befinner oss i en djup kris som går långt utöver polisbevakningen, och att coronaviruskrisen och den kommande ekonomiska depressionen är drivkrafter. Det är många olika faktorer som sammanstrålar. Den fullständigt icke-reformerade poliskåren var bara den faktor som utlöste aktivismen hos en ny generation. Den är svaret på en djupare kris, som polisövervakningen blivit en symbolisk för.

Jag ser många olika sorters människor vid protesterna. Där finns svarta fattiga arbetare, men också unga vita, många förmodligen från medelklassbakgrund. Det verkar stöda det du säger, att protesterna drivs fram av ilska såväl mot det polisivåld som särskilt drabbar svarta, som mot flera andra samhällsfenomen.

– Jag tror att det vi ser är spåren efter Occupy Wall Street, Black Lives Matter, och Sanders kampanj, rörelser som förenas av en känsla av att vårt grundläggande ekonomiska system inte fungerar. Till och med folk som inte har personliga erfarenheter av polisivåld ser framför sig ett kommande sammanbrott både för ekonomin och miljön. De är både rädda och arga. Om vi hade en blomstrande ekonomi skulle det dämpa det som händer nu. En trovärdig ledning i Washington så skulle få tyst på det. Men det är inte nog med att Trump sitter i Vita huset, ingen tror att Biden kommer att fixa det heller.

När vi ser på upproren i städerna på 1960-talet, så tänker vi inte att de bara handlade om polisarbetet. Vi förstår att polisiära åtgärder var en utlösare, men att de var ett svar på det mer djupgående problemet med rasmässig och ekonomisk ojämlikhet i USA. Det är så vi måste förstå det som händer idag. Polisen är det yttre tecknet på att staten har misslyckats. Folks grundläggande behov har inte tillgodosetts, och man har skylt över detta misslyckande med lösningar som bara skadar folk ännu mer.

De här protesterna verkar vara intensivare än de tidigare Black Lives Matter-protesterna var. Det är som Ferguson och Baltimore, men i dussintals efter dussintals städer. Hur kan det komma sig?

– En av orsakerna till att protesterna är intensivare idag än vad de var för fem år sedan är att man då sa till folk: ”Oroa er inte, vi kommer att ta hand om det. Vi ska ge polisen lite utbildning om dolda fördomar. Vi ska ge dem kroppskameror. Vi kommer att ha några möten i bostadsområdena och allt kommer att bli bättre.” Nu fem år senare är ingenting bättre. Inget har förändrats. Folk kommer inte att lyssna på något mer tomt snack om möten i bostadsområdena.

Minneapolis är en liberal stad både i ordets bästa och sämsta mening. För fem år sedan anammade den fullt ut tanken att man kunde bli av med sitt polisproblem genom att folk skulle sitta och tala om rasism. De försökte med alla möjliga taktiker för att återställa samhällets tillit till polisen, samtidigt som polisen tilläts föra krig mot droger, krig mot gängen, krig mot brottslighet, och kriminalisera fattigdom och sinnessjukdom och hemlöshet.

Det är inte bara Minneapolis. Ofta framförs tanken att vi måste fånga snutar som dödar. Det är en återvänds gränd. För det första är det juridiska systemet utformat för att skydda polisen. Det är ingen slump. Det är inte ett misstag. För det andra, när polisen åtalas stöter systemet ut dem och säger: ”Åh, men de var ruttna. Vi blev av med dem. Se, systemet fungerar.”

Vi satte fast en polis som mördat i Chicago förra året. Ingen i Chicago dansar på gatorna över hur bra polisarbetet är nu.

Jag upplever en ökande folklig medvetenhet om att polisen är vad samhället har i stället för en anständig välfärdsstat. Håller du med om att folk alltmer kopplar samman sina

negativa känslor kring polisövervakningen med en positiv önskan om ett program för omvandlande ekonomiska reformer?

– Absolut. Jag menar, vi har sett plakat på gatorna under den senaste veckan som lyder ”Minska anslagen till polisen”. Den parollen förkroppsligar egentligen tanken att vi inte kommer att kunna fixa polisen, utan att vi istället måste begränsa dem på alla tänkbara sätt och ersätta dem med demokratiska, offentliga, icke polisiära lösningar. Den tanken har vuxit fram under de senaste fem åren, ty ju längre folk har engagerat sig i frågorna om polisbevakning och kriminalisering, ju mer lär de sig själva hur meningslösa de här reformerna är. Fler inser att den rätta vägen framåt är att minska polisapparaten och ersätta den med offentligt finansierade alternativ.

Och på samma sätt måste varje försök att skapa en arbetarrörelse för flera raser ta sig an statens fängelseapparat. Massfångslanden och masskriminalisering är ett direkt hot mot våra politiska projekt. De underblåser splittring mellan raser, undergräver solidariteten, ingjuter skräck, minskar de resurser vi har tillgång till, sätter aktivister i besvärliga positioner och kommer alltid att direkt underminera våra rörelser.

De som stöder förfarandereformer är fast i en mytisk förståelse av det amerikanska samhället. De tror att en neutral yrkesmässig tillämpning av lagen automatiskt är fördelaktigt för alla, att rättssäkerheten befriar oss alla. Men det är ett grovt missförstånd. De juridiska ramar vi lever inom gynnar inte alla på samma sätt. Lagen kan förbjuda både rika och fattiga att sova under broar, tigga på gatorna och stjäla bröd. Men de rika behöver förstås inte göra detta. Bara fattiga gör det.

Sist och slutligen handlar polisövervakningen om att bevara det privata ägandet, ett system som låter utsugningen fortsätta. Detta system har sedan slutet av 1700-talet och början av 1800-talet varit ett verktyg för att underlätta för utsugarregimer. När de flesta moderna poliskårer bildades härskade kolonialism, slaveri och industrialisering. Polisövervakningen växte fram för att hantera regimernas konsekvenser – att kväsa slavrevolter, slå ner koloniala uppror, tvinga arbetarklassen att uppträda som en stabil arbetskraft som inte slår tillbaka.

Och det är polismaktens grundläggande natur. Det är en kår som aldrig intresserat sig för att främja jämlikhet, tvärtom. Den har funnits till för att förtrycka våra rörelser och göra det möjligt för utsugningen att fortsätta.

Hur ser minskade anslag till polisen ut i praktiken?

– I praktiken, på lokal nivå, betyder det att försöka samla en majoritet för att tvinga kommunfullmäktige att rösta för att polisens budget skärs ner och så mycket som möjligt av de pengarna återinvesteras i samhälleliga behov.

I New York City, till exempel, har Democratic Socialists of America propagerat kring frågor om kriminalisering sedan ett längre tag. Nu tänker de ställa avgörande villkor för om de ska stöda någon kandidat i nästa års kommunala valkampanj. Ett sådant krav är att kandidaterna stöder ett program för att minska polisens budget med en miljard dollar. Och bara den här veckan skrev 40 kandidater i nästa års kommunalval under ett löfte att minska anslaget till New Yorks polisdistrikt!

Jag är samordnare för ”Policing and Social Justice Project”, som är en del av rörelsen för en rättvis budget i New York. Vi satte upp målet en miljard. Andra grupper har också krävt en avsevärd minskning av polisens anslag och att pengarna återinvesteras i samhällets behov. Så vi är många som deltar i budgetutfrågningar och skriver debattartiklar. Vi gjorde en video som cirkulerar på sociala media, vi sätter in betalda annonser som kräver denna miljardminskning. Vi gör en verklig satsning för att minska polisens anslag, inte i teorin utan i praktiken.

Och sedan är det viktigt att trycka på för att de omfördelade pengarna verkligen används på sätt som direkt ersätter de funktioner som polisbevakningen har.

I New York ger kommittén för allmän säkerhet sina rekommendationer om polisens budget, andra kommittéer ger rekommendationer till andra avdelningar, men det finns en ordförande för budgetkommittén som kan skicka signaler till de olika underkommittéerna. Så budgetkommitténs ordförande, som vi riktar in oss på i New York, skulle kunna säga till kommittén för allmän säkerhet, ”Hörni, vi vill att ni ska få 200 miljoner ur polisens budget”, och sedan skulle ordföranden kunna säga till utbildningskommittén, ”Ni får 100 extra miljoner att använda, men jag vill att ni ska använda det till kuratorer och medling.”

Opinionsundersökningar visar genomgående att även om många människor, i synnerhet färgade och svarta, misstror polisen, så vill de inte verka för färre poliser i sina bostadsområden. Det verkar som att man automatiskt likställer polis med säkerhet. Folk vill känna sig tryggare och polisbevakning är den enda form av allmän säkerhet som erbjuds. Varför tror du denna klyfta finns, och hur överbryggar vi den?

– Jag tror att det är en parallell till situationen med Bernie Sanders. Undersökningar utanför vallokalerna visade att folk gillar Sanders tankar men de röstade på Biden. De är rädda. De är inte redo. De vill passa in och litar inte på det här nya, även om de på sätt och vis förstår och önskar det.

När det kommer till polisen handlar det om ett 40-årigt arv där folk har blivit tillsagda att det enda som kan fixa problem i deras bostadsområden – lösa hundar, klagomål på oväsen, bråkiga tonåringar – är fler poliser. Det är det enda alternativet. Så folk har betingats att tänka, ”om jag har problem så ska det lösas av polisen.” När folk säger att de vill ha polis, så menar de att de vill ha färre problem. Vi måste bryta med detta tänkande. Vi måste göra det möjligt för folk att verkligen kräva det de vill, och vi måste också ge folk fler exempel på saker som de kan kräva som verkligen skulle göra deras bostadsområden hälsosammare och tryggare. En hel del människor skulle till exempel hålla med om att vore bättre om de hade en ny samlingslokal. De tror bara inte att det är möjligt. De tänker att ”det är ingen idé att kräva det, för de kommer aldrig att ge oss det.”

Vi behöver föra fram konkreta alternativ därute. Exempelvis har telefonsamtal om psykiska kriser blivit en stor del av vad polisen gör i New York. De får 700 samtal varje dag. Det behövs inga poliser till det jobbet. Vi behöver skapa ett system för att svara på samtal om psykisk kris, dygnet runt. Jumanee Williams i New York har krävt just det i en utmärkt rapport. Förslaget är att de pengar som nu används för att polisen sköter de psykiska nödsamtalen överförs till psykiska vårdtjänster.

Det är ett konkret alternativ till polisövervakning. Vi behöver ännu fler sådana för att ingjuta en känsla av att det är möjligt, av optimism, och vidga folks vyer.

Översättning: Göran Källqvist. Artikeln tidigare publicerad i *Jacobin magazine*

Offensiv

Seattle i uppror

Logan Swan (Socialist Alternative USA)

Offensiv 1/7 2020

Lördagen den 30 maj bröt massprotester ut i Seattle med krav på Rättvisa för George Floyd, vilket omedelbart möttes av polisvåld. På bilder och videos kan man se hur små barn och passagerare i fordon pepparsprayades, material som till och med stack ut i sin brutalitet jämfört med tusentals liknande bilder från resten av landet.

Denna brutalitet inspirerade till dygnet-runt ockupationen Capital Hill Organized Protest (CHAZ/CHOP). Med stöd av arbetarklassrepresentanten i kommunfullmäktige, Socialist Alternatives Kshama Sawant, har dessa protester redan lett till viktiga segrar som att driva ut polisen från East Precinct och det historiska beslutet om förbud för polisen att använda kemiska vapen och stryppgrepp.

När Seattles borgmästare Jenny Durkan nu har tillkännagett planer på att skicka in polisen för att stänga ned protestzonen är Black Lives Matter-rörelsen i Seattle i ett avgörande ögonblick. Det finns möjligheter att vinna stora segrar, som stora budgetnedskärningar på polisen och beskattning av Amazon och storföretag för att bekämpa gentrifiering. Men det finns också ett behov av att kanalisera den explosiva energin från dessa protester till en varaktig rörelse. Polisen i Seattle (SPD) har en lång brutal historia med många mord genomförda av poliser. Den 18 juni 2017 svarade två Seattle-poliser på ett samtal angående en inbrottstjuv från Charleena Lyles, en svart gravid 30-åring med tre barn. Poliserna hade vägrat bära elpistoler och sköt istället Charleena sju gånger efter att ha hävdat att hon närmade sig dem med en kniv.

Polisens terror och kapitalismens plågor har mött en urstark massrörelse i Seattle (Foto: Kelly Kline / Flickr CC).

Den 29 april 2020 sände polisen en piket till en anmälan om våld i hemmet. De jagade den obehäpnade svarta 24-åriga Shaun Fuhr in i en gränd och sköt honom i huvudet medan han höll sitt spädbarn i sina armar.

Detta är bakgrunden till SPD:s våldsamma attacker på fredliga demonstranter de senaste veckorna.

De dagliga protesterna i Seattle utvecklades snabbt till en kraftmätning kring SPD:s polisstation East Precinct i Capitol Hill-området, med barrikader och rader av kravallpoliser

som attackerar demonstranter med tårgas, pepparspray och andra vapen. Efter en veckas dödläge pressades polisen att överge East Precinct. Denna seger var ett resultat av rörelsens beslutsamhet och av att borgmästaren och polisen hade gått för långt i deras brutala attacker mot demonstranter.

Efter SPD:s reträtt utlyste demonstranterna de sex kvarteren kring polisstationen som en ”autonom zon” under kontroll av rörelsen och fri från polis. Även om detta är en positiv utveckling inser vi också att det inte är hållbart på längre sikt. Socialist Alternative har manat till till demokratiska strukturer och valda ledarskap, att hålla ockupationen fokuserad på att kämpa för rörelsens krav, vidareutveckla rörelsens program och strategi samt att organisera självförsvarskommittéer och utveckla organiseringen av lägret.

Protesterna har ställt många krav, men de tre kraven som har fått störst stöd är: skär polisbudgeten med minst 50 procent och lägg de resurserna på våra lokalsamhällen, lägg ned alla anklagelser mot demonstranter och beskatta Amazon för att stoppa gentrifiering samt för finansiera prisvärda bostäder (Amazon, ett av världens största företag, har sitt huvudkontor i Seattle).

Kshama Sawant lägger nu fram lagstiftning för att minska SPD-budgeten med minst 50 procent, men argumenterar samtidigt för att det inte kommer vara tillräckligt att skära 200 miljoner dollar från polisen för att rusta upp skolor och bostäder, skapa jobb och reparativ rättvisa (ett sätt att hantera brott för att minska skadan på samhället). Vi behöver kämpa för att se till att stora företag, som gör megavinster på fattigdomslöner, tvingas betala för investeringar i vårt samhälle.

Det har varit ett otroligt entusiastiskt bemötande bland demonstranterna för kampanjen för att beskatta Amazon, som återlanserades i januari i år av Socialist Alternative och en koalition av olika organisationer. Seattle har haft en av landets snabbast stigande hyror i mer än ett decennium, samtidigt som färgades arbetarklasssamhällen trycks ut ur staden till de södra förorterna.

Att ha en förtroendevald som är ståt till svars inför arbetare sätter käppar i hjulet för etablissemangets förseningstaktik vad gäller all förändring. Kshama Sawant förde fram förslag om att förbjuda användning och inköp av kemiska vapen för ”kontroll av folkmassor” en vecka efter användningen av tårgas vid East Precinct den 9 juni, och tvingade därmed stadens etablissemang att ta ställning. Över 100 personer ringde in till kommunfullmäktigemötet till stöd för förslaget, vilket gjorde att ett försök till urvattning stoppades. Seattle blev därmed den första staden att införa ett sådant förbud, samt en av de första som förbjöd poliser från att använda stryptag.

Polisfacket (Seattle Police Officers Guild – SPOG) har konsekvent hindrat rättvisa i enskilda fall av polisvåld samt genomförande av några reformer av polisväsendet.

Under sex års anslutning till Martin Luther King County Labour Council (lokala fackfederationen) har polisen i Seattle dödat minst 23 personer. I alla dessa fall och under den första vågen av Black Lives Matter-kampen, som tvingade etablissemanget till begränsade reformer, kämpade SPD och SPOG intensivt för att försvara polisens straffrihet, var emot bärande av kroppskameror och använde avtalsförhandlingar med staden för att stoppa reformer.

Inspirerade av busschaufförerna i Minneapolis agerande (som vägrade köra poliser eller arresterade demonstranter i sina bussar) samt en trend av arbetaraktivism som har lett till strejker i skolan (#RedforEd), sjukvården, restaurang och besöksnäring har fackföreningar över hela landet ställt sig bakom kravet på rättvisa för George Floyd.

I Seattle och andra städer tog detta sig form av fackliga block som gick med i marscher och protester, för att återskapa förståelsen om arbetarrörelsens historiska uppgift: att förena alla arbetare för att försvara våra klassintressen. Denna strid har tagit sig uttryck kring den konkreta frågan om att utesluta SPOG från fackfederationen.

Socialist Alternative argumenterar för att skära ned på polisen och hävdar att för att avskaffa polisen måste vi avskaffa det kapitalistiska systemet som kräver den som en institution. När vi kämpar för ett socialistiskt samhälle måste vi också kämpa för konkreta reformer som att halvera polisbudgeten och skapa en stark kontroll av polisen av lokalsamhället.

Socialist Alternative i Seattle, tillsammans med kommunfullmäktigeledamot Kshama Sawant, kommer att fortsätta att använda vår position och vår organisation för att kraven från Black Lives Matter ska segra, och föra dem in i arbetarrörelsen och stadshuset. Vi kommer att fortsätta föra fram krav och strategier för att ta kampen framåt och koppla dem till kampen för ett samhälle som är fritt från rasism och förtryck.

Revolution

Årtionden av försämringar bakom protesterna i USA

John Gordon

Revolution 2/7 2020

Den amerikanska kapitalismen är byggd på ett folkmord mot ursprungsbefolkningen, slavhandel, rasism och utsugning. Än idag kräver den amerikanska staten en klass totala underkastelse under den styrande elitens intressen. Medan ett ”stabil gen” sitter i Vita huset har det Demokratiska partiet anammat en antirasistisk fasad – och därigenom velat ge sken av att ta tag i ojämlikheten. Men klassklyftorna har bara vuxit.

Justerat för inflation ligger fortfarande landets genomsnittliga timlön kvar på samma nivå som för 40 år sedan, samtidigt som produktiviteten skjutit i höjden. Arbetare producerar idag nästan dubbelt så mycket per arbetad timme som 1980. Detta innebär att större delen av det växande samhällsliga överskottet gått till storföretagens ägare.

Omkring 13 miljoner människor eller åtta procent av befolkningen har så dålig lön att de måste ha mer än ett heltidsjobb. De flesta lever från lön till lön: sex av tio amerikaner har i dagsläget inte ens 500 dollar i besparingar.

För många såg det därför redan mörkt ut när krisen slog till i början av året. Under april månad försvann i princip alla nya jobb som skapats sedan krisen 2008 och i maj beräknades 13,3 procent av befolkningen stå utan jobb – upp från cirka 3,5 procent i februari. 42 miljoner har nu registrerat sig för att få arbetslöshetsersättning.

Ett allvarligt problem är att majoriteten av arbetarna inte bara är beroende av arbetsgivaren för inkomst utan också för sjukförsäkring, vilken för de lägst betalda ofta är undermålig eller icke-existerande. Mitt under brinnande pandemi förlorade många därmed både inkomst och den lilla sjukvård de hade rätt till.

Samtidigt solar sig överklassen i statens 3000 miljarder dollar stora stödpaket. Aktieutdelningarna har varit nästan lika stora som tidigare, trots att produktionen i stort sett stått still.

Liknande mönster såg vi efter krisen 2008, där man redan nästa år gjorde rekordvinster på bekostnad av arbetare och unga. Reaktionen uttrycktes i rörelsen Occupy Wall Street, som även om den inte var lika stor är en av föregångarna till dagens protester.

Även om båda rörelserna på ytan tycks handla om helt olika saker uttrycker de båda en djup ilska över statens oförmåga att lösa arbetarnas problem och ett system där också de mest obetydliga förbättringar är omöjliga att få igenom.

Sanders presidentvalskampanj var därför ett hopp för många. Hans progressiva program och löften om en "ekonomi för alla" byggde en gräsrotsrörelse som landet inte skådat på decennier. De amerikanska marxisterna påpekade tidigt omöjligheten i att organisera ett alternativ till etablissemangen inom Demokraterna; ett kapitalistiskt högerparti vars byråkrati skulle kämpa mot, urvattna och slutligen skrota hela det politiska programmet.

Efter att motarbetats i varje steg snuvades han till slut på nomineringen i en smutsig politisk kupp där partiets höger panikartat kastade sig in bakom Biden. Att Sanders senare offentligt stöttade Biden, den kandidat som kanske bäst representerade Demokraternas ruttenhet, var ett svek som fick många av hans anhängare att se rött.

Den amerikanska staten kan inte beskrivas som annat en oligarki, där storföretagens intressen dominerar alla aspekter av det sociala livet. Genom att ställa folk mot varandra genom rasism och förtryck riktas fokus bort från faktumet att man istället för att lösa samhällets problem i grunden bara försökt slå ned på fattiga och förtryckta ännu mer med fler poliser och ett allt mer repressivt rättssystem.

Frustrationen över politikens våld och brutalitet, framförallt för landets svarta, uttrycks nu i landsomfattande protester. Men för att på riktigt uppnå rörelsens mål måste också fackföreningar på allvar börja mobilisera hård kamp och ta sikte på den enda lösningen: att störta den amerikanska kapitalismen.